

кампаній з питань охорони здоров'я, які пропагують здоровий спосіб життя, планування сім'ї, зміцнення репродуктивного здоров'я жінок, охорону материнства та раннє діагностування ракових захворювань;

- забезпечення покращення доступу до медичних послуг підлітків, сільського населення, чоловіків;
- здійснення заходів щодо посилення профілактичної роботи у системі охорони здоров'я;
- впровадження стратегії надання послуг з репродуктивного здоров'я лікарями загальної практики та сімейними лікарями;
- удосконалення системи планування сім'ї в Україні;
- розробка стратегії зменшення шкідливого впливу інформаційних технологій на спосіб життя дітей та підлітків.

Література.

1. Про затвердження Державної програми «Репродуктивне здоров'я нації» на період до 2015 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2006 р. № 1849. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=1849-2006-%EF>.

2. Про затвердження Стратегії демографічного розвитку в період до 2015 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 24 червня 2006 р. № 879. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=879-2006-%EF>.

3. Про схвалення Концепції Загальнодержавної цільової соціальної програми «Здорова нація» на 2009-2013 роки : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 травня 2008 року № 731. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=731-2008-%F0>.

аналіз останніх досліджень і публікацій

ня та реалізації нових підходів державного регулювання соціально-економічним розвитком, заснованих на перегляді завдань управління державною власністю.

З урахуванням досвіду країн з розвинутою економікою, одним з напрямків соціально-економічного розвитку країни на ринкових засадах є вдосконалення механізму державного регулювання на основі державного сектора економіки.

Важливе значення мають праці вчених, присвячені дослідженню загальних проблем теорії та практики державного управління: А. Ю. Амосова, В. Г. Атаманчука, В. Д. Бакуменка, В. М. Князева, В. І. Лугового, В. К. Майбороди, А. Г. Мордвінова, П. І. Надолішнього та ін. Однак існуючі наукові розробки не охоплюють усього комплексу питань державного регулювання економічного і соціального розвитку країни.

За наявності великої кількості робіт, присвячених участі державної власності у формуванні стратегії соціально-економічного розвитку, зберігається потреба в науковій розробці комплексу теоретичних, методологічних і практичних підходів щодо підвищення ефективності механізмів державного регулювання.

мета

Сформулювати теоретичні передумови формування механізму регулювання соціально-економічним розвитком України на основі системи управління державною власністю.

виклад основного матеріалу

Світовий досвід показує, що потужне економічне зростання досягається в тих країнах, де соціально-економічні перетворення стають об'єктом стратегічного державного управління та ефективність політики соціально-економічного розвитку визначається механізмами державного регулювання.

Теорія економічних механізмів розглядає управління у плановій економіці, як взаємодію між суб'єктом і підлеглими йому об'єктами управління. Об'єкти, підпорядковані суб'єкту управління, знають про свої потреби і можливості виробництва. Суб'єкт управління такою інформацією не володіє. Відповідно до наданої інформації, суб'єкт управління складає план виробництва. Це дає об'єктам можливість не повідомляти центру правду про виробничі ресурси у тих випадках, коли в результаті маніпуляції з інформацією, що надається, вони можуть отримати наказ, більш відповідний їх власним уподобанням, або не дотримуватися наказів, отриманих від центру [1, с. 6].

У рамках цього дослідження економічних механізмів державного регулювання особливий інтерес становить ринкова економіка.

В цілому вважається, що в ринковій економіці інформація розподіляється між суб'єктами ринку, обробляється і передається через ринкові ціни угод, які встановлюються «невидимою рукою ринку» (invisible hand of the market). Конкурентний ринок розглядається, як система, в якій суб'єкти системи виробляють і споживають товари, взаємодіючи між собою через «аукціоніста». Суб'єкти ринку, спостерігаючи за цінами, визначають обсяги виробництва і споживання, інформуючи про це аукціоніста. Аукціоніст за результатами аналізу попиту та пропозиції оголошує ринкову вартість, за якою об'єкти укладають угоди. Однак, як і у випадку планової економіки, немає гарантій, що суб'єкти повідомлятимуть «аукціоністові» достовірну інформацію, та вироблятимуть і споживатимуть відповідно до наданої інформації.

В умовах ринкової економіки функції державного управління зводяться до завдань регулювання соціально-економічних процесів у країні. Таке завдання є складним і багатогранним. Однак, як доводять теорія і практика, дуже багато завдань можна дозволити (без будь-якої втрати спільності), зосередивши увагу на найпростіших механізмах [1, с. 8].

В цьому випадку механізм регулювання в загальному сенсі розуміємо як механізм перерозподілу обмежених ресурсів. Таке визначення дозволяє сконцентруватися на проблемах розробки та реалізації державного механізму регулювання:

виділення невирішених раніше частин загальної проблеми

УДК 351.82

Дмитро Негодаєв

МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ

У статті розглянуті теоретичні передумови формування механізму регулювання соціально-економічного розвитку України на основі системи управління державною власністю.

Ключові слова: економічний механізм, державне регулювання, державне майно, соціально-економічний розвиток, приватний капітал.

На сьогодні в Україні відбуваються соціально-економічні реформи, метою яких є подолання наслідків економічної кризи та подальша модернізація ринкової економіки. За таких умов виникла об'єктивна необхідність формуван-

© Негодаєв Д.В., 2010.

постановка проблеми

- організації ефективного перерозподілу, в результаті якого ресурс передається найбільш ефективному власнику;
- організації оптимального перерозподілу, яка принесе максимальну вигоду державі.

У рамках обґрунтування теорії оптимального перерозподілу особливий інтерес викликає стаття Майерсона про оптимальні аукціони, написана в 1981 р. [2, с. 58–73]. Її три основні складові:

- принцип виявлення (Revelation Principle);
- теорема про еквівалентність доходів;
- загальний опис пристрою оптимальних аукціонів.

Результати Майерсона дозволяють глибше зрозуміти проблеми державного регулювання, зокрема роздержавлення і приватизації, які повинні були стати основою соціально-економічного розвитку України.

Однією з головних передумов приватизації в Україні було переконання, що підприємства будуть управлятися ефективніше, якщо перейдуть у приватну власність. Проте практика довела, що відсутність управлінського центру в ролі держави не є гарантією ефективності управління.

Відповідно до висновків, які Р. Коуз зробив у статті «Проблема соціальних витрат» [3, с. 1–44], якщо права власності чітко визначені і трансакційні витрати дорівнюють нулю, то розміщення ресурсів (структура виробництва) залишатиметься незмінним і ефективним, незалежно від змін у розподілі прав власності [4]. Таким чином, незалежно від цілей приватизації, майно буде розподілено ефективно.

Слід зазначити, що істотним припущенням теореми Р. Коуза є умова повноти інформації. Для виконання цієї умови необхідно, щоб усім потенційно можливим покупцям була відома фундаментальна вартість приватизованих підприємств. Якщо ж інформація неповна, то інший фундаментальний результат Майерсона, отриманий у співавторстві з Марком Саттертвейтом (Mark Satterthwaite), але на основі техніки, запропонованої та впровадженої Майерсоном, показує, що ефективного розподілу в загальному випадку досягти неможливо [5, с. 265–281]. Навіть теоретично не існує механізму, який міг би у всіх випадках забезпечити перехід активу від неефективного власника до ефективного без вливання грошей зовні [1, с. 3].

Ключовим компонентом теорії економічних механізмів є умова сумісності стимулів (incentive compatibility), яку іноді трактують, як припущення про раціональність економічних суб'єктів: кожен вибирає те, що він вважає за краще для себе [6, с. 9]. Однак саме поняття раціональності економічних суб'єктів на практиці є не менш ідеалізованим, ніж сама теорія досконалої конкуренції.

Незважаючи на відмінність у підходах, Н. Д. Кондратьєв [7], Й. Шумпетер [8], С. Ю. Глазьев [9], В. І. Маєвський [10] та інші основною передумовою кризи вважають нерівномірність технологічного прогресу, при цьому така гіпотеза не пояснює два найважливіших феномена [11]:

1. Як можуть змінитися технології або застій у появі нових буквально обвалити всю економічну систему (в період Великої депресії ВВП США знизився на 40 %);

2. Чому криза завжди супроводжується крахом більшості банків, а не зниженням їхньої прибутковості внаслідок зниження потреби в інвестиціях через зменшення можливостей технічного прогресу.

У зв'язку з цим особливий інтерес становить економічна інтерпретація теорії рефлексивних ігор В. Лефевра і Г. Шедровицького [12], яка була запропонована в роботах Дж. Сороса. У своєму дослідженні [13] він доводить, що кризи економічних систем багато в чому пояснюються рефлексивністю поведінки економічних суб'єктів. Так, про кризи на фондових ринках він пише: «вважається, що фондовий ринок передчуває наступ рецесії; вірніше було б стверджувати, що він може сприяти їх більш стрімкому наступу» [14, с. 24].

Одним із основних компонентів теорії Дж. Сороса є твердження про те, що суб'єкти ринку приймають рішення на основі властивого їм недосконалого розуміння ситуації, в якій вони беруть участь, а хід подій відображає цю недосконалість. Він замінює твердження про те, що ринок завжди правий, двома іншими [14, с. 36]:

1. На ринку завжди присутні переваги того чи іншого спрямування.

2. Ринок може впливати на хід подій, які він може передбачити.

Розуміння поведінки економічних суб'єктів в межах проектування сучасних економічних механізмів має велике значення, і сучасна теорія економічних інститутів багато в чому будується на таких же передумовах.

Більшість існуючих праць, в яких пропонуються підходи до визначення поняття інституту, можна умовно розділити на три групи:

- у першій групі – інститути та організації ототожнюються [15];

- до другої групи належать праці дослідників, які визначають інститути, як правила гри у суспільстві, забезпечені механізмами примусу щодо виконання цих правил. Засновником такого підходу вважається нобелівський лауреат Д. Норту [16];

- третю групу становлять роботи економістів та економічних істориків, що розглядають інститути, як рівноваги (тобто сукупності рівноважних стратегій учасників взаємодії), що складаються в повторюваних іграх. Основа цього підходу була закладена Е. Шоттером в його праці «Економічна теорія соціальних інститутів» [17].

У рамках державного регулювання «ефективний дизайн надбудов існуючих інститутів, нових інститутів, нових правил і механізмів примусу до виконання цих правил повинен містити в своїй основі аналіз поведінки людей в межах тих чи інших стимулів, тих чи інших механізмів. У цьому плані теорія імплементації економічних механізмів нерозривно пов'язана з концепціями, що виникають під час вивчення інституційного устрою і роботи соціальних правил» [1, с. 22].

Імплементация відрізняється від примусу (enforcement). Вона є забезпеченням проходження державної стратегії соціально-економічного розвитку, включаючи в себе не тільки примус і стимули, а й механізми, що обслуговують державні стратегії.

Імплементация – ключовий чинник функціонування механізму державного регулювання: «У випадках, коли імплементація неможлива або пов'язана з заборонними витратами, навіть найпривабливіший механізм залишиться утопією» [18].

Забезпечення дотримання державної стратегії соціально-економічного розвитку ринковими суб'єктами економіки може бути досягнуто за допомогою механізму управління державною власністю. Слід повністю погодитися з уже досить давнім, але актуальним і в наш час твердженням про те, що якщо держава перестане керувати своєю власністю, вона деформує мотивацію всіх інших суб'єктів господарювання [19, с.10].

Державне економічне регулювання на основі системи управління власністю державного сектора економіки – це механізм фінансово-економічного впливу на господарську діяльність підприємств з державною часткою власності, який на основі можливих, раціональних, юридично допустимих, фінансово-обґрунтованих видів функціонування підприємств державного сектора, забезпечує корекцію і реалізацію процесів і програм соціального захисту та економічного розвитку суспільства.

Пряма участь держави в економіці може здійснюватися шляхом економічного партнерства, співволодіння акціонерними підприємствами, а також участю в управлінні приватною власністю за допомогою придбання контрольного пакету акцій.

Поведінка суб'єктів державного сектора економіки може надавати безліч шляхів вибору перед суб'єктами ринку, які відображаються в різних результатах їх фінансово-господарської діяльності, під час взаємодії або відсутності взаємодії з державними підприємствами.

Участь приватного капіталу в різних проектах соціально-економічного розвитку, в яких державні підприємства виконують функції підвищення привабливості проекту, дозволяє реалізувати різні програми державного регулювання соціально-економічного розвитку.

Такий підхід у державному регулюванні розглядає управління державною власністю як економічний механізм створення системи стимулів і тому близький до поняття економічного інституту, який теж визначає вигоди від різних управлінських рішень, вибудовуючи систему стимулів. Проте пряме ототожнення не правильним. Державна участь не повинна обмежуватися управлінням державними підприємствами. Вона може виявлятися у формі економічного партнерства через співволодіння в акціонерних товариствах. Однією з форм такої участі може бути управління приватною власністю через контрольні пакети акцій господарських товариств і володіння блокуючими пакетами. Це дозволяє однозначно визначати розвиток різних сфер, галузей, а також ситуацій і явищ соціально-економічного життя держави.

Таким чином, на відміну від економічного інституту, економічний механізм регулювання може однозначно задавати поведінку об'єктів регулювання.

На практиці система заходів законодавчого, виконавчого і контролюючого характеру не завжди дає бажані результати. Приватні інвестори виявляють обмежений інтерес до стратегічно важливих галузей розвитку економіки. Виходячи з того, що інвестори вибирають кращу з альтернатив, відсутність інтересу до конкретних інвестиційних проектів у приватного капіталу пояснюється виключно недостатньо привабливими умовами, створеними державою. Але різниця між сприйнятими альтернатив і фактами не приймається до уваги [14, с. 12].

У межах державного регулювання за основу береться той фактор, що поведінка суб'єктів ринку є раціональною. Результатом є конструкція, в якій суб'єкти ринку діють на основі досконалого знання, коли вони точно знають, які ці альтернативи і які їхні пріоритети [14, с. 38]. Проте, саме поняття «досконале знання» на практиці є не менш ідеалізованим, ніж сама теорія досконалої конкуренції.

Лауреат Нобелівської премії в галузі економіки Д. Стігліц зробив висновок про те, що економіка краще пояснюється еволюційними процесами, раптовими подіями і моделями, ніж рівновагою, при цьому «немає причин вірити, що еволюційні процеси є «оптимальними» [20].

Ще точно висловився Ф. Найт, один із засновників Чиказької школи економіки: «Фундаментальна різниця між тваринами і людьми полягає в тому, що люди реагують до того, як ситуації матеріалізуються. Ми відчуваємо світ до того, як реагуємо на нього; ми реагуємо не на те, що відчуваємо, а на те, що припускаємо» [20].

У зв'язку з цим саме парадоксальна поведінка є типовою для ринків і є механізмом можливих у майбутньому змін: якщо б суб'єкти ринку володіли досконалим знанням, результати їх діяльності мали б більше шансів відповідати їхнім намірам, проте вони діють на основі своїх суб'єктивних оцінок, і хід подій несе на собі відбиток цієї недосконалості [14, с. 45].

Аналізуючи вищезазначену обставину, можна сказати, що зміни є результатом певної боротьби учасників ринків за право відстоювати свої суб'єктивні очікування. Спрогнозувати напрямок майбутнього імпульсу вкрай складно, однак можна спробувати його сформувати. Створення імпульсу може дозволити керувати структурними змінами в економіці. У зв'язку з цим особливою актуальності набуває економічний механізм державного регулювання, заснований на державному секторі економіки та приватно-державному партнерстві.

Важливою функцією пропонованого механізму регулювання є недопущення умов, що призводять до зростання

відмінностей між превалюючими оцінками інвесторів і фактичними вигодами проектів соціально-економічного розвитку. Однак ідея пропонованого механізму державного регулювання не обмежується тільки тим, щоб сформувати необхідні пануючі уявлення чи оцінки. Існує зворотний зв'язок, коли переваги є частиною механізму, який формує привабливість проектів за рахунок збільшення їх фінансових можливостей. На практиці це може виразитися в реалізації масштабних інфраструктурних, інноваційних та соціальних проектів з низькою або навіть негативною, за мірками ринку, економічною ефективністю. Розглянутий економічний механізм регулювання за своєю суттю є системою провокацій позитивних змін, заснованих на узгодженні інтересів держави і приватного капіталу.

Коли інші учасники ринку усвідомлюють тренд зростання ринкової вартості проекту, зміна в сприйнятті позначиться на їх інвестиційній активності. Така активність може виражатися в додатковій фінансовій участі, наприклад, придбанні акцій. Зростання ринкової вартості в минулому проковує її зростання в майбутньому.

Коли процес набрав свою силу, тобто коли проекти стають затребуваними ринком, держава продає свою участь за ринковою вартістю, що свідчить про успішне державне вирішення соціально-економічних проблем розвитку.

Державний сектор економіки як основа механізму державного економічного регулювання не суперечить обраному напрямку ринкових реформ і дозволяє здійснювати перетворення, уникаючи негативних соціально-економічних наслідків.

Ефективний державний сектор є найважливішим напрямком і способом державного впливу на економічні процеси в ринкових умовах. Це логічний шлях до вдосконалення економічного механізму державного регулювання через інтеграційні форми поєднання державного і приватного капіталу, через викуп державою акцій приватних підприємств або неповну приватизацію державних підприємств.

Література.

1. Измалков С., Сонин К., Юдкевич М. Теория экономических механизмов // Вопросы экономики. – 2008. – № 8 – С. 6–15.
2. Myerson R. Optimal auction design // Mathematics of Operations Research. – 1981. Vol. 6, № 1. – P. 58–73.
3. Coase, Ronald H. The Problem of Social Cost // Journal of Law and Economics -1960. № 3. – P. 1–44.
4. Stigler G. J. The Theory of Price. 3(rd) edition. – N. Y.: Macmillan, 1966.
5. Myerson R., Satterthwaite M. Efficient mechanisms for bilateral trading // Journal of Economic Theory. 1983. Vol. 29. – P. 265–281.
6. Hurwicz L. On informationally decentralized systems // Decision and Organization / R. Radner, C. B. McGuire (eds.). – Amsterdam: North-Holland, 1972. – P. 8–12.
7. Большие циклы конъюнктуры и теория предвидения / Кондратьев Н., Яковец Ю., Абалкин Л. – М.: Экономика, 2002. – 767 с.
8. Шумпетер Й. А. Теория экономического развития. - М.: Прогресс, 1982. – 455с.
9. Глазьев С. Ю. Теория долгосрочного технико-экономического развития. – М.: ВладДар, 1993. – 310 с.
10. Маевский В. И. Введение в эволюционную макроэкономику. -М.: Япония сегодня., 1997. – 108 с.
11. Юсим В. Первопричина мировых кризисов // Экономический портал <http://institutions.com/general/1159-pervoprichina-mirovyh-krizisov.html>.
12. Громыко Ю. В. Стыки-2. М., 1988. С. 2 // www.mmkmission.ru/joint.html.
13. Сорос Дж. «Мировой экономический кризис и его значение». - М.: Манн, Иванов и Фербер, 2010. – 272с.
14. Сорос Дж. Алхимия финансов. – М.: ИРФРА-М, 1996. – 416с.

15. Курс інституціональної економіки. / Кузьминов Я. И., Бендукидзе К. А., Юдкевич М. М., М.: ГУ—ВШЭ, 2006. Гл. 2.
16. Норт Д. Институты, институциональные изменения и функционирование экономики. – М.: Начала, 1997. См. также: Ostrom E. An agenda for the study of institutions // Public Choice. 1986. Vol. 8, No. 1. – P. 3–26.
17. Schotter A. The economic theory of social institutions.- Cambridge: Cambridge University Press, 1981.
18. Hurwicz L. But Who Will Guard the Guardians // University of Minnesota working paper. 1998. P. 3. http://www.econ.umn.edu/workingpapers/hurwicz_guardians.pdf.
19. Уорнер М. Классики менеджмента / Пер. с англ. – СПб: Питер, 2001. – 1160 с.
20. Вайн С. Фундаментальный анализ рынка : практика // Институт проблем предпринимательства – 2008-01-21 <http://www.ipnou.ru/article.php?idarticle=003791>.

Сьогодні надзвичайно актуальним є визначення стратегічних цілей і завдань системи національної безпеки України, механізмів їх реалізації.

Вагомий внесок у дослідження цієї проблеми зробили вітчизняні вчені І. К. Макаренко, А. В. Возженіков, Г. В. Карпенко, В. О. Косевцов, А. І. Семенченко, Г. П. Ситник, які показали нові методологічні підходи до вдосконалення системи національної безпеки України.

При цьому необхідно чітко усвідомлювати відмінність стартових позицій, змісту завдань та характеру загроз національній безпеці для України та держав, що входять до Європейського Союзу.

Державна політика забезпечення національної безпеки в Україні має наступні характерні особливості.

1. Україна – суверенна, унітарна, правова європейська держава, яка має власну історію державотворення та розвитку демократичних інститутів, національну культурну та духовну традиції. З початку ХХІ століття розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення Українським народом свого невід'ємного права на самовизначення.

2. Політика забезпечення національної безпеки в Україні супроводжується трансформаціями відповідних державних інститутів. В країні триває політична реформа. Діяльність Президента, Кабінету Міністрів, Верховної Ради та судової гілки влади остаточно не унормовано.

3. В українському суспільстві не досягнуто консенсусу щодо зовнішньополітичних пріоритетів держави.

4. Ступінь готовності України інтегруватися до європейських інститутів все ще не відповідає вимогам ЄС.

В Україні триває державотворчий процес. Політична система не є усталеною, триває пошук оптимальної моделі державного управління. Досвід країн-членів Європейського Союзу, в цьому контексті, необхідно враховувати. Зокрема, в «Стратегії національної безпеки» України зазначається, що реформування системи забезпечення Національної безпеки передбачає підтримання Збройних Сил України та інших військових формувань у стані високої боєздатності, досягнення оптимальної чисельності структур сектору безпеки, удосконалення правової бази, приведення кримінального законодавства та судочинства у відповідність до стандартів і рекомендацій ЄС.

З огляду на динамічний та суперечливий характер внутрішньополітичного життя в Україні, досвід країн-членів ЄС є необхідним орієнтиром на шляху до Європейського Союзу.

Традиції та практика забезпечення національної безпеки в країнах ЄС

Серед чинників, що визначають зміст та напрями реалізації державної політики у сфері національної безпеки країн-членів ЄС, ключовими є наступні чинники.

1. Політична система кожної з країн Старої Європи є усталеною. Діяльність державних інститутів здійснюється на основі розподілу повноважень гілок влади та в умовах контролю громадянського суспільства.

2. Більшість країн ЄС (крім нейтральних Швеції, Австрії, Фінляндії та Ірландії) є членами системи колективної безпеки НАТО.

3. Ключовим внутрішньополітичним завданням національних урядів є збереження існуючих високих стандартів життя, демократичних прав і свобод. У зовнішньополітичній сфері країни ЄС реалізують стратегію «Єдиної Європи» - самостійного впливового центру сили.

Державну політику у сфері національної безпеки в країнах-членах ЄС необхідно розглядати крізь призму двох взаємопов'язаних тенденцій:

1) поглиблення інтеграційних процесів, збільшення повноважень наддержавних інститутів з питань безпеки та оборони;

2) протидія новим глобальним загрозам, насамперед, тероризму, релігійному екстремізму й сепаратизму, що зумовлює посилення заходів безпеки й відповідно посилення впливу національних урядів.

УДК 351.86ЄС

Юрій Овчаренко

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

У статті аналізується досвід та практика забезпечення національної безпеки в країнах ЄС. Досліджуються конституційні повноваження з питань національної безпеки в країнах-членах ЄС. Визначаються особливості державної політики забезпечення національної безпеки в Україні.

Ключові слова: державна політика, державне управління, забезпечення національної безпеки держави, національна безпека.

постановка проблеми

Рівень забезпечення національної безпеки держави залежить, насамперед, від ефективності функціонування відповідних органів державної влади. Ключовим фактором, який визначає реальний стан національної безпеки, є існуюча в державі політична система та її дієвість, що встановлює розподіл сфер впливу й повноважень між гілками влади. Реалізація Україною стратегії інтеграції до Європейського Союзу обумовлює необхідність врахування досвіду країн, що вже здійснили трансформацію інститутів забезпечення національної безпеки у відповідності до європейської демократичної традиції, а також їх адаптацію до характеру загроз для країн – членів ЄС. Безпека України у контексті загальноєвропейської безпеки ґрунтується на тому, що розвиток і зміцнення ЄС поглиблюють загальноєвропейську безпеку в усіх її вимірах.

мета

Метою статті є аналіз державної політики забезпечення національної безпеки в країнах ЄС та її використання в Україні.

© Овчаренко Ю.О., 2010.